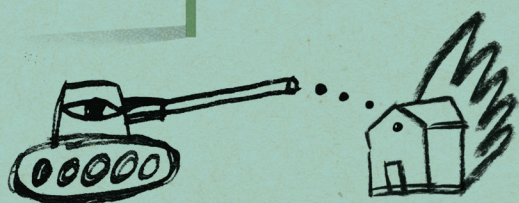

КНИГА
С КАУЗА

ВОЙНАТА, КОЯТО ПРОМЕНИ РОНДО

Романа Романишин
и
Андрей Лесив

РОНДО	
1. 	2.
3. 	

Градът, наречен Рондо, беше необикновен. Въздухът там бе чист и прозрачен, сякаш изтъкан от най-най-фина светлина. А жителите – необичайни и много деликатни, отглеждаха цветя, милееха за градините и парковете, строяха причудливи къщи, говореха си с птичките и с растенията, обичаха да пеят, да рисуват, да пишат стихове. И се радваха, че живеят в Рондо. Но най-много обичаха града трима приятели – Данко, Зирка и Фабиан. В Рондо всеки ги познаваше.

Данко

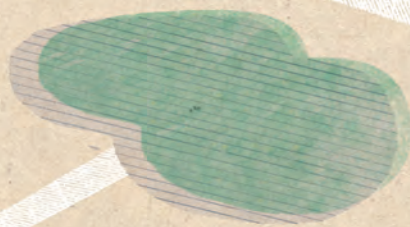
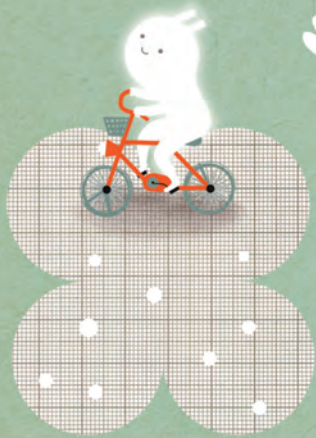
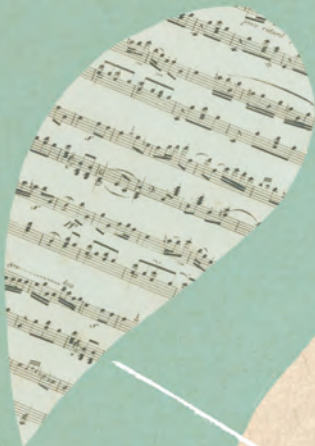

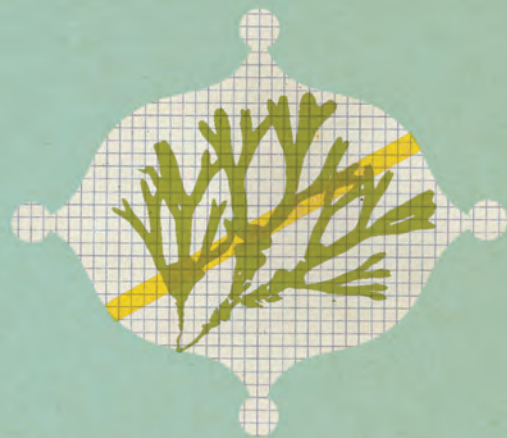
Фабриан

Зирка

Рондо

Данко имаше крехко и прозрачно тяло, което светеше като фенерче. А най-ярко искреше сърцето му. Той често караше велосипедчето си по градските улички и си тананикаше мелодии от любимите си филми. До кормилото беше закрепена кошница, в която лежеше дебел атлас със старинни гравюри на растения, цветя и дървета.

Фабиян – потомък на древен род търсачи на съкровища – имаше изострен нюх и зорко зрение. Той беше толкова лекичък, че дори незначителен полъх на вятъра можеше да го отнесе кой знае колко надалече, ако не беше сребърният му медальон с отпечатана на него буква „F“. Медальонът беше тежък и масивен, а Фабиан никога не го сваляше от шията си, затова уверено се задържа на земята и в Рондо.

Зирка можеше да лети. Тя се носеше високо в небето и дори умееше да изпълнява сложни фигури от висшия пилотаж. Шумолеше с хартиените си крилца някъде там, във висините, а после описваше странстванията си в разкази и рисунки. Понеже повече от всичко обичаше да пътешества.